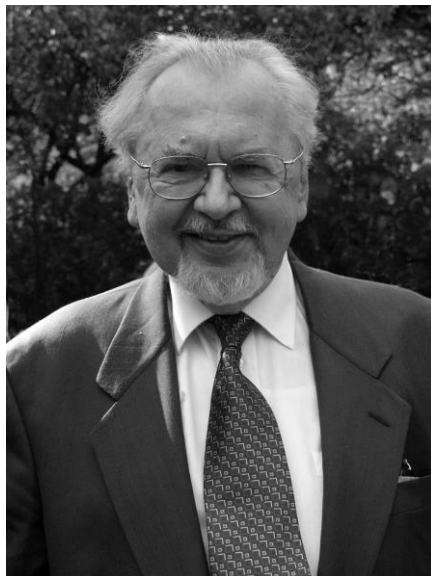


ЛЮБОМИР-РОМАН ВИНАР
(16.12.1931/2.01.1932 – 16.04.2017)

16 квітня в США на 86 році життя відійшов у вічність визначний український історик, професор Любомир Винар. Понад 60 років свого життя він присвятив історії. У 2000 році колеги підготували збірник праць на пошану Любомира-Романа Винара з нагоди 50-ліття його наукової діяльності. Він мав назву “На службі Клію”. Так, професор Любомир Винар присвятив себе служінню Клію, проте в її іпостасі він служив Україні й українському народові. Любомир Винар – не лише історик-джерелознавець, бібліолог світового рівня, бібліограф, публіцист, вмілий організатор, інституаліст, творець



Українського Історичного Товариства, яке об’єднало українських істориків у еміграції, спрямувало їхню діяльність, він незмінний редактор, започаткованого ним же в 1963 році наукового часопису “Український історик”. Науковий доробок вченого налічує понад 2000 бібліографічних одиниць, включаючи близько 70 книжкових видань, майже 50 книг, виданих за його редакцією, а також різноманітні наукові статті.

Винар Любомир-Роман народився 16 грудня 1931 р. (офіційно зареєстрована дата народження – 2 січня 1932 р.) у м. Львові. Батько його – Іван Винар (1881–1985), директор дівочої гімназії Рідної школи ім. Кокорудзів у Львові, сотник 1-го Українського полку ім. Б. Хмельницького Армії УНР у 1918–1920 рр. Мати – Євфрозина з Дориків Винар (1896–1985), народилася в Розвадові, директорка дівочої школи ім. Б. Грінченка, видатний педагог в Україні та на еміграції. Вони виховали двох синів Любомира і Богдана. У 1944 р. родина Винарів емігрувала до ЧСР, потім до Німеччини, а згодом до США.

Любомир Винар студював у Мюнхенському університеті Максимиліана Людвіга суспільні й політичні науки, а водночас історію, археологію, літературу й філософію – в Українському Вільному Університеті. У 1957 р. здобув докторат, захистивши дисертацію “Українсько-молдавські політичні взаємини в другій половині XVI ст.”; з 1969 р. – професор історії України Українського Вільного Університету (УВУ).

Після переїзду до США Любомир Винар вивчав у Вестерн Резерв Університеті в Клівленді бібліотечні науки й архівознавство. Був професором у Колорадському Університеті, професором-гостем у Денверському Університеті, Бовлінг-Грінському Державному Університеті, а з 1970 по 1990 рр. був професором у Кентському Державному Університеті. За його ініціативою у 1971 р. при цьому ж університеті було створено Центр для вивчення етнічних публікацій та культурних інституцій (Center for the Study of the Ethnic Publications and Cultural Institutions). Унікальність цієї установи полягала в тому, що дослідження етнічних груп проводилось шляхом аналізу величезного масиву етнічної періодики та вивчення діяльності етнічних культурних установ (музеїв, бібліотек, архівів). У 1980 р. при Центрі для вивчення етнічних публікацій та культурних інституцій було засновано і понад 15 років редагуване Л. Винаром періодичне видання “Ethnic Forum” (“Етнічний форум”).

У 1967 р. Л. Винара обирають членом Американської історичної асоціації (АНА) та Американської асоціації для поширення славістичних студій (AAASS), а також запрошують до участі у дослідницькій програмі Інституту дослідження СССР та Східно-європейських студій у Джан Карол університеті на посаду консультанта в галузі радянських та славістичних студій. У 1967–1968 р. він очолює Славістичну східноєвропейську секцію Американської бібліотекарської асоціації (Slavic Holdings Committee (ALA)) та стає президентом Комітету об’єднаних славістичних студій у США та Канаді.

Окрім того, Любомир Винар активно співпрацював в українських зарубіжних наукових інституціях. З 1969 р. він – дійсний член УВАН у США, дійсний член НТШ, а з 1992 р. – заступник голови Історичної секції НТШ. Був також консультантом української програми Гарвардського університету. Упродовж усього життя Любомир Винар поєднував наукову і викладацьку працю з громадською. Очолював Конференцію Центральних Українських Академічних Професійних Товариств, що об’єднувала головні професійні українські установи в Америці,

In Memory

Наукову Раду при Світовому Конгресі Вільних Українців. За його головування Наукова Рада стала академічним координаційним центром українських наукових товариств і українських університетів у діаспорі. Наукова Рада спричинилася до планування англомовного перекладу “Історії України-Руси” М. Грушевського і проведення низки наукових конференцій і з’їздів. Був також президентом Української Асоціації Університетських Професорів та головою Академічної Ради при Уряді Української Народної Республіки в екзилі.

Коло наукових інтересів професора дуже широке, але найбільшу увагу він приділяв вивченню спадщини Михайла Грушевського. У 1960-х – 1980-х роках професор Винар започаткував нову міждисциплінарну галузь гуманітарних знань – грушевськознавство. Почав систематично досліджувати життя й діяльність найбільшого історика і громадсько-політичного діяча України ХХ століття Михайла Грушевського. Особливий піітет він мав до мемуаристики й спонукування багатьох українських діячів до написання мемуарів, що їх він друкував на сторінках “Українського історика”.

Любомир Винар був українським і американським істориком. І у пам’яті нащадків він залишиться людиною великої сили Духу і надзвичайної наполегливості у досягненні мети.

В. Піскун

ВОЛОДИМИР КОСИК (26.11.1924 – 12.06.2017)

12 червня 2017 року у Парижі (Франція) помер Володимир Косик, український історик, що спеціалізувався на історії України періоду Другої світової війни, історії УПА та історії французько-українських взаємин. Співзасновник і Почесний голова Центру досліджень визвольного руху. Упродовж 1949–1970 років В. Косик працював журналістом (псевдонім – Борис Марченко). Друкувався в українських еміграційних і французьких виданнях, працював у редакціях журналу “Визвольний шлях” (Лондон) і газети “Шлях перемоги” (Мюнхен), що були друкованими органами Закордонних частин ОУН. Заснував франкомовний журнал “L’Est européen” (“Європейський схід”). У 1956–1960 рр. він очолював редакцію українських програм “Радіо Тайбей”.